

Végzetes pillanat



SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: Máté 16:27; 24:14; Márk 4:26-29;
Apostolok cselekedetei 1:9-11; Jelenések 14:14-20; 16:1

„És láttam, íme, egy fehér felhő, és a felhőn ült valaki, az Emberfiához hasonló, a fején aranykorona és kezében éles sarló volt. Egy másik angyal jött ki a templomból, és hangosan kiáltott annak, aki a felhőn ült: Ereszd neki a sarlódat, és arass, eljött az aratás órája, mert megérett a föld aratnivalója” (Jel 14:14-15, ÚRK)!

Isten mindig is szólt a népéhez, közölte velük azt a fontos igazságot, amit éppen hallaniuk kellett. Az özönvízről szóló figyelmeztetéstől (1Móz 6:7) kezdve Jézus első adventjén (Dán 9:24-27), majd a vizsgálati ítéleten (Dán 7:9-10; 8:14) át a Krisztus visszatérését megelőző végső eseményekig (Jelenések 12-14. fejezet) – Isten mindezekről szólt. Az emberi történelem utolsó napjaira pedig külön üzenetet küldött a világnak és a népének, amit éppen a kor igényeinek megfelelően tervezett el. Felvázolja a képet, amint az ég közepén repülő három angyal viszi a sürgető, végidei üzenetet az egész világnak.

A három angyal üzenete Jézus végső kegyelmi felhívása, arra szólít bennünket, hogy ne a saját igazságunkban bízunk, hanem Jézusében, ami megigazít, megszentel, majd pedig az idők végén megdicsőít bennünket.

Mindig Krisztust kell választanunk, meghajolva akarata előtt, engedelmességgel neki. A mostani választásaink valóban hatással lesznek az előttünk álló, végső krízisben meghozandó döntéseinkre, tehát itt a felkészülés ideje!

ÖRÖKRE SZÓLÓ DÖNTÉSEK

Jelenések 14. fejezete Jézus utolsó kegyelmi üzenete a bűnbe süllyedt, lázadó világnak, ami nagyjából hatezer évre belemerült a vétekbe és a gonoszságba. Eljön majd a nap, amikor a Föld bolygón minden ember meghozza végső, visszafordíthatatlan döntését - vagy Jézus mellett, vagy ellene. Újból és újból visszhangzik az egész világon *A jelenések könyvének* üzenete Krisztus igazságáról, ami megvált bennünket a bűn kárhoztatásától, valamint a bűn szorításától az életünkben.

Vesd össze Mt 24:14 és Jel 14:6 verseit! Mit ígért Jézus a tanítványainak az evangélium terjedésével kapcsolatban?

Mt 24:14 versében Jézus megígérte, hogy „*az Isten országának ez az evangéliuma hirdettetik majd az egész világon*”. Ennek igazi teljesedését Krisztus végidei üzenetében, Jel 14:6 versében látjuk: ezt az üzenetet hirdette „*minden nemzetségnek, törzsnek, nyelvnek és népnek*” (ÚRK).

Jelenések 22. fejezetében Jézus háromszor is kijelenti, hogy hamar eljön (Jel 22:7, 12, 20). Visszatérésével kapcsolatban még hozzátesszi: „*Aki gonosz, legyen gonosz ezután is, és aki büntől szennyes, legyen szennyes ezután is, de aki igaz, cselekedjék igazságot ezután is, és aki szent, legyen szent ezután is*” (Jel 22:11, RÚF)! *A jelenések könyve* elvezet az események diadalmas csúcspontjáig, amikor minden egyes embernek döntenie kell Krisztus mellett, vagy ellen.

Természetesen mindennap, az úgynevezett „kis dolgokban” meghozott döntéseinkkel vagy Jézust választjuk, vagy ellene döntünk. Nem valószínű, hogy aki most folyamatosan rosszul dönt az életében, a végső, kritikus időben hirtelen majd Jézus oldalára áll, amikor az egész gonosz világ ereje ellene van. Ma és mindennap azt kell választanunk, hogy hűségesek leszünk Krisztushoz és a parancsolataihoz. „*Mert az az Isten szeretete, hogy megtartjuk az ő parancsolatait*” (1Jn 5:3). Amint Ellen G. White fogalmaz: „*Jézus nem változtatja meg a jellemünket a visszajövetelekor. Az átformálódás munkáját most kell elvégezni. A mindennapjaink határozzák meg a sorsunkat*” (*Last Day Events*. 295. o.).

Hogyan alakítja Isten a jellemünket? Milyen eszközöket használ annak érdekében, hogy növekedjünk a kegyelemben? Mit tehetünk, hogy a Szentlélek még jobban átformálhasson bennünket Jézus képére?

AZ EMBERFIA VISSZATÉR

Jelenések 14. fejezetében vannak a meghatározó versei az Úr végidei üzenetének, amit a népevel és a világgal közöl. Központi helyet foglal el Jézus visszatérése, ígéretének teljesevé, miszerint „*meglátjátok majd az Emberfiát a Hatalmas jobbján ülni, amikor eljön az ég felhőiben*” (Mk 14:62, ÚRK).

Olvassuk el Jel 14:14 versét! Milyen címmel utal ez a vers a földre visszatérő Jézusra? Vajon miért éppen ezt választotta János?

Jézus az evangéliumokban nyolcvankét alkalommal utalt önmagára az Emberfia kifejezéssel, ez volt az egyik kedvelt meghatározása, bensőséges módon azonosítva magát velünk. Ő a Megváltó, aki megért bennünket, tapasztalta a kísértéseinket, hozzánk hasonlóan Ő is átment megpróbáltatásokon. Ő az „Emberfia”, aki majd visszatér, hogy hazavigyen bennünket. Az értünk visszatérő Jézus ugyanaz, mint aki közöttünk élt. Azért válthat meg bennünket, mert közlünk valóvá lett, és noha rá is záporoztak Sátán kísértései, Ő legyőzte azokat.

Mit tudunk meg az alábbi bibliaversekből Jézusról, az Emberfiáról?

Mt 16:27 _____

Mt 24:27, 30 _____

Mt 25:31-32 _____

Figyeljük meg az alábbiak néhány elemét!

1) Jézus, az Emberfia dicsőségben jön el az angyalaival. 2) Elválasztja a juhokat a kecskéktől (alapjában véve ez ítélet). 3) A nemzetek és az egész emberiség sorsa egyszer és mindenkorra eldőlt.

Gondolkodjunk el az „Emberfia” kifejezésen és azon, amit ez elárul Krisztus emberi természetéről! Isten volt, mégis egy lett közlünk, hasonlóvá vált hozzánk, de abban azonban különbözik, hogy Ő soha nem követett el bűnt. Minek a reményét kínálja ez nekünk azzal kapcsolatban, hogy 1) megismerhetjük Isten irántunk való szeretetét és 2) tudhatjuk, hogy érti a küzdelmeinket és győzelmet ad azokban?

április 4.

ÍTÉLET A MENNYBEN

Milyen hasonlóságokat fedezünk fel Jel 14:14 és ApCsel 1:9-11 versei között?

János kijelenti: „*És láttam, íme, egy fehér felhő, és a felhőn ült valaki, az Emberfiához hasonló*” (Jel 14:14, ÚRK). Lukács feljegyzi Jézus mennybemene-teléről, hogy a tanítványok az égre nézve álltak, amikor „*szemük láttára felemeltetett, és felhő takarta el őt szemük elől*” (ApCsel 1:9, ÚRK). Jézus az angyalok felhőjében emelkedett a mennybe és szintén angyalok felhőjében tér majd vissza. Az angyalok így szóltak a csodálkozó tanítványokhoz: „*Ez a Jézus, aki felvitetett tőletek a mennybe, ugyanígy fog visszajönni, ahogyan felmenni láttátok őt a mennybe*” (11. vers, ÚRK). Isteni igazság gyökerezik ebben a szakaszban, ami talán nem szembeötlő. „*Ez a Jézus*”, az „*Emberfia*”, aki Názáret poros utcáit róttá, szolgált a Jeruzsálem utcáin tolongó tömegnek, gyógyította a beteget Izrael falvaiban és prédikált Galilea füves domboldalain – Ő jön vissza. Ez a rész a Dániel 7. fejezetében szereplő ítélet fényében említi az Emberfiát.

Olvassuk el Dán 7:9-10, 13-14 verseit! Dániel vajon miért nevezi „Emberfiának” Jézust az ítélet komoly témájával kapcsolatban? Az eddig érintett gondolatok értelmében miért vigasztaló a tudat, hogy az „Emberfiának” központi szerepe van az ítéletben?

Dán 7:9-10 verseiben a próféta figyeli a mennyei törvényszék elhelyezkedését, amint tízezerszer tízezer angyal gyűl a trónus köré. Kezdetét veszi az ítélet, és a világegyetem előtt feltárulnak a könyvek – az életünk mennyi feljegyzései. A 13-14. versekben az Emberfia lép az Öregkorú, az Atya elé, hogy átvegye örök országát. Az ítélet bemutatja az egész univerzum előtt, hogy az Atya, a Fiú és a Szentlélek minden lehetőt megtett az egész emberiség megmentése érdekében. Ez az ítélet nemcsak a szenteket igazolja, hanem Isten jellemét is Sátán hamis vádjával szemben (lásd Jób 1-2. fejezet; Zsolt 51:3-6).

Gondolkodjunk el azon, hogy az egész életünket meg fogják vizsgálni Isten színe előtt! Mi tehát az egyetlen reményünk (lásd Róm 8:1)?

A GYŐZTES KORONÁJA

János úgy írja le az Emberfiát, mint akinek „*a fején aranykorona és kezében éles sarló volt*” (Jel 14:14, ÚRK). A „korona” görögül *sztephanosz*, ez a győztes koronája. Amikor egy sportoló megnyert egy fontos versenyt, *sztephanoszt*, a dicsőség, a győzelem koronáját kapta.

Egykor Jézus fejére töviskoronát nyomtak, a megszegyenyítés és gúny szimbólumaként. Akkor az emberek megvetették és elutasították, meggyalázták, nevetségessé tették, leköpték, megverték, megkorbácsolták, most azonban már a dicsőség koronáját viselve készül visszatérni mint királyok Királya és uraknak Ura.

Milyen hasonlóságokat látunk Mk 4:26-29 és Jel 14:15 versei között? Miről szól mindkét szakasz?

Az angyal Isten színe előtt, a templom dicsőségéből érkezik, akinek Isten azt mondta: „Itt az idő, megérett az aratnivaló.” A templomból Jézushoz repül és nagy hangon bejelenti, hogy „Itt az idő, az aratnivaló beért. Menj a gyermekeidért, hozd őket haza!”

Az Újszövetségben Jézus gyakorta hozott példákat a földművelés köréből. Többször használta az érett aratnivaló szimbólumát annak bemutatására, hogy az evangélium magva felnövekszik az emberek életében.

„A mag kicsírázása a lelki élet kezdetét ábrázolja; a növény növekedése pedig a keresztyén növekedés csodálatosan szép példája. Fejlődés nélkül nincs élet. A növény vagy fejlődik, vagy meghal. A keresztyén életben való fejlődés éppoly csendes, észrevétlen, de állandó, mint a növény növekedése. Életünk tökéletes lehet a fejlődés minden szakaszában, és ha Isten szándéka valóra válik bennünk, akkor állandóan előrehaladunk. A megszentelődés az egész élet munkája. Ahogyan lehetőségeink tágulnak, gazdagodunk tapasztalatokban is és ismeretünk növekszik” (Ellen G. White: *Krisztus példázatai*. Budapest, 1983, H. N. Adventista Egyház, 39. o.).

Az aranyló gabona érlelődése jelképezi a szeretettől vezérelt, kegyelem általi átformálódást, amikor a hívő engedelmesen él Krisztus nevének dicsőségére. Szíve egy Jézuséval, mindazt akarja, amit Ő is.

Hogyan értjük Ellen G. White-nak azt a kijelentését, hogy „Életünk tökéletes lehet a fejlődés minden szakaszában”? Mit jelent ez, hiszen láthatjuk saját hibáinkat és jellemgyengeségeinket?

ARATNIVALÓ MINDEN MAGBÓL

Jelenések 14. fejezetében két aratás van. Az aranyló gabona aratása az igazakat jelképezi, míg a véres szőlő a gonoszokat jelképezi, azokat, akik elvesznek. Mindkét aratnivaló teljesen megérett, minden elvetett mag egészen kifejlődött.

Olvassuk el Jel 14:17-20 verseit! Mit jelent az „Isten haragjának nagy bor-sajtója” kifejezés? Lásd még Jel 14:10; 15:1; 16:1!

„Egy másik angyal is jött az oltártól, akinek hatalma volt a tűzön” (Jel 14:18, ŪRK). Ez az angyal parancsolja Isten végítéletének tüzeit. Az aratnivaló beérett. A bűn mértéke betelt. A lázadás túlmént Isten kegyelmének határán. Mielőtt minden véget érne, a gonoszság és a bűn a tetőfokára hág. A szerető Isten mindent megtett értünk, amit csak tehetett, beleértve azt is, hogy feláldozta önmagát a kereszten, áldozatul a bűneinkért. „Mert azt, aki bűnt nem ismert, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne” (2Kor 5:21; lásd még Gal 3:13).

Mi többet tehetett volna Isten annál, mint ami a kereszten történt? A kegyelem nem tehet többet azok megváltásáért, akik ismételten visszautasították a Szentlelket.

Ez Jelenések 14. fejezetének sürgető prófétai üzenete. Minden magra aratás vár. A gabona beérett, mint ahogy a szőlő is. Isten népében az egész univerzum előtt megmutatkozik Isten kegyelmének, könyörületének, irgalmának és szeretetének képe. A gonosz gyermekei kapzsiságot, bűnös kívánságokat, féltékenységet és gyűlöletet mutatnak. Az egyik csoporton Jézus jelleme látszik, a másikon pedig Sátáné.

A világmindenség Isten népében az igazság megnyilvánulását látja, úgy, ahogyan annak talán egyetlen más nemzedék sem volt tanúja. Szemben azzal, ahogyan Krisztus igazsága megnyilatkozik népében, az univerzum látni fogja az Isten elleni lázadás következményeit is a maguk teljességében. Emberek és angyalok előtt kendőzetlenül megmutatkozik a rossz, a gonoszság, a bűn, a törvénytelenység. Az egész világ előtt nyilvánvalóvá válik a jó és a rossz, a helyes és a helytelen, az engedelmesség és az engedetlenség közötti ellentét.

Mennyire vesszük észre a különbséget a jó és a rossz között? Miért fontos látni (lásd Zsid 5:14)?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

„Mind szellemi, mind lelki életünk törvénye, hogy szemlélés által átalakulunk. Gondolatvilágunk fokozatosan alkalmazkodik ahhoz a témához, amellyel foglalkozunk. Hasonlóvá leszünk ahhoz, amit szeretünk és tisztelünk. Az ember nem juthat magasabbra azoknál a normáknál, amelyeket a tisztaságról, jóságról és igazságról elfogadott. Ha valaki önmagát tartja a legnagyobb ideálnak, soha nem jut magasabbra, inkább egyre mélyebbre süllyed. Csak a kegyelmes Isten képes az embert megszentelni. Ha az ember magára marad, útja szükségszerűen lefelé viszi” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 476. o.).

A jellemünk és a személyiségünk lassan, észrevehetetlenül változik, ami eleinte fel sem tűnik, méghozzá azoknak a magoknak az alapján, amelyeket az elménkbe plántálunk. Aki jó magokat vet, az jó gyümölcsöt terem, aki pedig e világ gonosz magvait ülteti el, annak jellemében e világ gyümölcsei teremnek meg. Az Isten, valamint a lelki értékek és prioritások iránti közömbösséget vetve az ember a közöny gyümölcsét aratja le a lelki életében – apátiát, lelki értelemben vett önteltséget és frusztráltságot. Ezért választanak igen veszélyes utat azok, akik így gondolkodnak: *Tudom, egy nap majd bekövetkezik az utolsó üldözés, „a fenevad bélyege” és a többi, majd akkor összekapom magam.* Isten most, ebben a percben hív bennünket, hogy adjuk neki az életünket. Minél inkább halogatja az ember a választ a Szentlélek készítésére, annál keményebben és keményebben ellenáll a lelke Isten hívásának, annál könnyebben hiszi el a gonosz hazugságait és válik a prédájává.

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Jel 14:14-20 és az aratás elvének összefüggésében mi a kapcsolat a kegyelem általi üdvösség és a kegyelemben való növekedés között?
- 2) Beszéljük meg, milyen tényezők kellenek a növények fejlődéséhez, majd hasonlítsuk össze ezeket össze a lelki fejlődéssel! Milyen hasonlóságokat találunk? Vagyis mit tanulhatunk a növények fejlődéséből, amit a saját életünkre is vonatkoztathatunk?
- 3) Van különbség a választás Istentől kapott képessége és az akaraterő között? Miért fontos tisztában lenni ezzel?
- 4) Az „Emberfia” cím miért jelent bátorítást az ítélet órájában, miközben Krisztus második adventjére várunk? Miért vigasztaló a tudat, hogy egy ember képvisel bennünket a mennyei ítéletben?

ERDŐDI JÓZSEF: VÁRAKOZÁS

Várakozás...
Nem unalmas,
de étellel teli
az a mindennapi...
Egy jelzésre,
hogy nem vagyok
magam, hagyok tán
valamit
magam után.
Ilyen állásponton
vagyok,
mint őrszem
a ponton-
hídon...
Lesem a
túlpártot:
mi az, mi téged
ott-tartott?

Miért nem itt,
köztünk...?
Miért nem derít
ártatlan mosolyra
jelenünk és létünk?
Miért, hisz
egyszerre lépünk
a balról és - vágyunk -
a jobbra?
Azt mondtam,
jobbra? Nem,
a
legjobbra sem
sikerül
nekem... Magam...

Kinn a tücsök ciripel.
De ő sem egyedül...